

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

PRIN POCĂINȚĂ SĂ NE ÎNTOARCEM LA PĂRINTELE CERESC

DUMINICA A 34-A DUPĂ RUSALII
(a Întoarcerii Fiului risipitor)

SF. CUV. ISIDOR PELUSIOTUL;
SF. SFINȚIT MC. AVRAMIE

În Duminica a-2 a din perioada Triodului Sfânta Evanghelie rânduită (Lc.19, 11-32) ne vorbește despre întoarcerea prin pocăință a fiului risipitor la casa Părintelui Ceresc și totodată ne învață cât de necesară și folositoare este pocăința sinceră pentru schimbarea vieții noastre după voia lui Dumnezeu.

Ne arată, de asemenea, cât de bine plăcută este regăsirea celui pierdut pe căile rătăcitoare ale păcatului și cu câtă bucurie ne așteaptă și ne primește Părintele nostru Ceresc.

Prin relatarea dramei trăite de fiul cel risipitor după plecarea lui din iubirea casei părintești și cheltuirea vieții sale în plăceri și desfătări, prin umilirea trăită de acesta ca păstor la porci, tăvălit și el în mocirla multor patimi, dar și prin momentul-cheie al „venirii întru sine”, adică al trezirii din starea păcătoasă în care se afla și hotărârea de a se întoarce acasă, și prin bucuria ce o trăiește Tatăl strângându-și la piept fiul cel rătăcit, pilda aceasta este cu adevărat una dintre cele mai frumoase pagini din Sfânta Evanghelie.

Deși are numai 3 personaje, relatarea evanghelică ne aduce în față bunătatea și iubirea Tatălui nostru Cel Ceresc față de om. Lăsându-i deplină libertate să aleagă și să făptuiască binele sau dimpotrivă să se îndepărteze prin păcat de Creatorul său, Dumnezeu se bucură când omul alege calea împlinirii poruncilor Sale și se întristează când acesta, în mod liber, prin repetatele căderi în păcat și făcând abuz de libertatea sa rău înțelege, se îndepărtează și rătăcește prin țara păcatului.

Tot așa se întâmplă și în parabola evanghelică de astăzi. Fiul cel mic al stăpânului își cere partea de avere ce i se cuvenea și pleacă hotărât în aventura propriei sale vieți, ajungând într-o țară îndepărtată unde își petrece viața în desfătări, înstrăinat total de tot ce a fost până atunci pentru el casa și tihna părintească. Dimpotrivă, fratele său mai mare rămâne acasă, în ascultare de tatăl său, fidel și lucrător fără cârtire în cele încredințate lui. Fiul cel plecat, după ce a cheltuit toată averea dată lui de tatăl său, ajunge să trăiască în sărăcie, neajunsuri, flămând, marginalizat și uitat de toți. Doar cineva nu l-a uitat și îl aștepta: Tatăl său.

Deodată, în adâncul conștiinței sale, meditează la toată drama vieții lui, dar și la starea bună pe care o avusese oarecând la casa sa. E clipa hotărâtoare „a venirii întru sine”. Se va întoarce acasă, îi va cere iertare tatălui său pentru pitepția vieții sale și-l roagă să-l primească ca pe un slujbaș la curtea sa: „Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din slujbașii tăi.” Tatăl îl vede de departe,

aleargă înaintea lui și-l primește cu bucurie. Mai mult, poruncește să se facă ospăț mare, căci: „fiul meu acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat”. Doar fiul cel mare s-a întristat și nu a înțeles bucuria pe care o trăia tatăl său la întoarcerea fratelui său acasă. Nu vroia să intre în cămara bucuriei părintești. Cu toate că tatăl său îl ruga, spunându-i că „toate ale mele sunt ale tale” a rămas afară, închis în sine, ne iubire de frate și chiar îi reproșa tatălui risipa de bucurie pe care o face. Să nu uităm că însuși Mântuitorul Hristos ne spune că: „Bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește.”

Înțelegem din evanghelia de astăzi că Dumnezeu, ca un Tată duios și milostiv, iubitor și iertător, se bucură de orice suflet păcătos ce se întoarce la Sine, la o viață plină de virtute trăită în adevărul lui Hristos. Ne așteaptă cu brațele deschise, ne iartă, ne redă demnitatea de fiu și ne primește în bucuria ospățului euharistic din Sfânta Liturghie, care ne aduce moștenirea vieții veșnice. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SÂMBĂTA MORTILOR - MOȘII DE IARNĂ

Una din cele mai des oficiate ierurgii din Biserica Ortodoxă Română este parastasul, iar în zilele în care se fac pomenirile de obște bisericile devin neîncăpătoare.

Românii au un cult deosebit al moșilor și strămoșilor, iar Sfintele Liturghii, parastasele și milosteniile mângâie și ridică sufletele celor adormiți. Odată ce un om a adormit în Domnul – nu a murit sau mai rău, a trecut în neființă! – i se fac pomeniri individuale, mai ales la 3 și 9 zile, la trei săptămâni și 40 de zile, la 3, 6, 9 luni, la 1 an și mai apoi din an în an până la 7 ani. Biserica a rânduit pomenirea morților peste an, în special sâmbăta. Sâmbetele morților se mai numesc și „Moși”.

Moșii de iarnă au loc în sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți în Perioada Triodului, Moșii de vară – înaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt, și Moșii de toamnă – în sâmbăta dinaintea cu o săptămână de începerea Postului Crăciunului.

Deosebit de important pentru sufletele celor dragi ai noștri plecați la Domnul este pomenirea lor la Sfânta Liturghie. Cu cât noi participăm mai des la Sfânta Liturghie în duminici și sărbători și-i pomenim pe cei adormiți în pomelnicul cu vie și adormiți pe care îl dăm la Altar, cu atât mai mult aducem sufletul în comuniune cu Hristos în Sfântul Potir.

Biserica face și ea însăși pomenirea

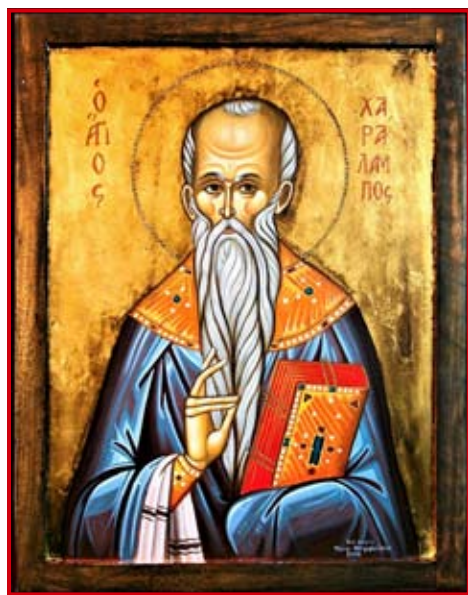

răposaților și se roagă pentru ei zilnic, în mai toate slujbele sale, ca de pildă la Litie și Miezonoptică, și în mod cu totul deosebit la Sfânta Liturghie. Aici pomenirea se face de mai multe ori, dar îndeosebi la Proscomidie, la ieșirea cu cinstitele Daruri și după Sfințirea Darurilor, în cursul rugăciunii de mijlocire generală pentru vii și morți, când preotul pomenește în taină pe toți repausații, cu cuvintele „Pomenește, Doamne, pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii și a vieții celei de veci și-i odihnește pe dânșii, Dumnezeu nostru, unde strălucește lumina feței Tale.”

Biserica pomenește pe răposați în toate sâmbetele de peste an. Sâmbăta e ziua din cursul săptămânii închinată amintirii tuturor Sfinților și răposaților, pentru că cuvântul „Sâmbătă” (adică Sabat) înseamnă

odihnă; e ziua în care Dumnezeu S-a odihnit după zidirea lumii și, de aceea, cerem și noi odihnă pentru cei răposați, după ostenele și alergarea din această viață. Sâmbăta este și ziua în care Mântuitorul a stat în mormânt cu trupul, iar sufletul s-a pogorât la iad, ca să elibereze din el pe toți dreptii cei din veac adormiți.

La Moșii de iarnă, pentru că Duminica următoare este închinată pomenirii Înfricoșătoarei Judecăți și celei de A doua veniri a Domnului la care ne vom înfățișa toți, facem rugăciune pentru răposați ca Dumnezeu să se îndure de ei la Judecata de apoi. Pentru că mulți creștini au murit pe neașteptate și fără pregătirea sau pocăința necesară, Biserica face mijlocire pentru toți aceștia, ca să se bucure de fericirea veșnică. ❖

Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie

Sfântul Haralambie a trăit în secolul al II-lea. Este cel mai bătrân mucenic dintre cei cunoscuți de Biserică. Episcop al cetății Magnezia din Asia Mică, și-a închinat viața lui Hristos și îndrumării credincioșilor și a adus mulți păgâni la Hristos. Pentru aceasta nu era privit cu ochi buni de prigonitorii creștinilor.

Deși era foarte înaintat în vârstă – avea 113 ani – i-au jupuit pielea de pe tot corpul și i-au rupt carnea cu cârlige de fier. Văzând cum sfântul nu scoate nici un cuvânt și rabdă toate durerile, doi soldați care îl păzeau și-au mărturisit și ei credința în Dumnezeu lui Haralambie, fiind omorâți pe loc, iar trei femei ce L-au laudat pe Hristos văzând cum rabdă chinurile Sfântul Haralambie au fost și ele imediat martirizate. Comandantul armatei, Luchie, cuprins de mânie, a apucat el însuși să-l lovească pe sfânt. Dar, deodată, mâinile i-au căzut ca secerate. Atunci, l-a scuipat în față pe episcop, însă îndată i s-a strâmbat gura și i s-a întors la ceafă. Disperat, Luchie îl imploră pe sfânt să-l salveze, iar Sfântul Haralambie, în

bunătațea lui, s-a rugat pentru Luchie, care s-a vindecat pe loc.

Împăratul Septimiu Sever, aflând toate acestea, trimite să-l aresteze și să-l aducă la sine pe Sfântul Haralambie. Ajuns în Antiohia, mucenicul este supus altor chinuri, dar se vindecă miraculos. În cele din urmă, i se taie capul cu sabia. După execuție, fiica împăratului, Galinia, creștină și ea, ia trupul sfântului și-l îngroapă cu multă evlavie.

Credința și minunile Sfântului Haralambie au rămas vii în conștiința creștinilor. Din acatistul închinat lui, aflăm că sfântul este „izbăvitor de ciumă și de foamete”. În 1813, în Țara Românească se abate o mare epidemie de ciumă, încât zilnic mor sute de bucureșteni. Numită „ciuma lui Caragea”, pentru că s-a petrecut în vremea acestui domnitor, aceasta a secerat 90.000 de vieți. În această situație, nădejdea oamenilor a fost pusă în Sfântul Mucenic Haralambie ca singurul care putea să-i izbăvească de boală. Într-adevăr, după multe rugăciuni și cereri adresate lui, ciuma a dispărut. ❖

Tot sâmbătă, 10 februarie 2018, îl sărbătorim pe Sfântul Haralambie, unul dintre cei mai apropiați sfinți de sufletul românilor, poate pentru că în istorie și-a arătat mila și ajutorul când au fost epidemii de ciumă și vremuri de foamete. Dar și animalele le-a ocrotit, așa încât țărani noștri nu puteau să nu-l iubească.

Așadar, începând de azi, 4 februarie, vor avea loc în biserica noastră următoarele conferințe:

1. Duminică, 4 februarie 2018, orele 18⁰⁰. Invitat: Domnul Lect. Univ. Dr. Laurențiu Gheorghe din București. Tema: „Despre rațiune și credință în contextul secularizării”.

2. Duminică, 11 februarie 2018, orele 18⁰⁰. Invitat: Părintele Paroh Visarion Alexa din București. Subiectul: „Curs de supraviețuire urbană”.

3. Marți, 13 februarie 2018, orele 18⁰⁰. Invitat: Pr. Prof. Univ. Dr. Ionuț Moldoveanu din București. Tema: „Momente din istoria încercărilor de unire națională și rolul Bisericii Ortodoxe Române în acestea”.

4. Duminică, 18 februarie 2018, orele 18⁰⁰. Invitat: Părintele Paroh Vasile Ioana din București. Subiectul: „Doamne și Stăpânul vieții mele...”.

5. Duminică, 25 februarie 2018, orele 18⁰⁰. Invitat: Pr. Conf. Univ. Dr. Gheorghe Holbea din București. Tema: „Icoana ortodoxă – de la imagine la chipul slavei divine”.

6. Duminică, 4 martie 2018, orele 18⁰⁰. Invitat: Pr. Prof. Univ. Dr. Ioan Popescu din Pitești – Argeș. Subiectul: „Problema transcendenței și imanenței dumnezeiești la Sfinții Dionisie Areopagitul, Maxim Mărturisitorul și Grigorie Palama”.

7. Duminică, 11 martie 2018, orele 18⁰⁰. Invitat: Doamna Iuliana Mateescu. Subiectul: „Maria Brancoveanu, Doamna a toată Ungrovlahia”.

8. Duminică, 18 martie 2018, orele 18⁰⁰. Invitat: Părintele Stareț Ioan Cojanu – Alba Iulia. Tema: „Dacă nu S-ar fi coborât, nu S-ar fi înălțat”.

Teme deosebite, invitați speciali. Vă invităm să luați parte la toate aceste întâlniri, căci ele sunt momente unice atât în viața parohiei Șerban Vodă, cât și a noastră, a fiecăruia dintre noi.

Așa cum v-am obișnuit, în fiecare publicație duminicală vă vom face cunoștință cu invitatul care va vorbi în seara sau săptămâna următoare.

Dacă anul trecut în Postul Crăciunului am avut parte de o serie de conferințe de excepție, iată că a venit momentul să le reluăm. Și nu poate fi mai potrivită nici o altă perioadă liturgică a anului ca Perioada Triodului. Căci oricum slujbele din Postul Mare: Sfinte Liturghii, Canoane și Acatiste, Denii, ne aduc în biserică mai des.

Invitatul din această seară, Dr. Laurențiu Gheorghe, ne va provoca astăzi cu un subiect deosebit de actual și incitant pentru oricine: „Despre rațiune și credință în contextul secularizării”. Tânărul filosof și teolog Laurențiu Gheorghe are o formație interdisciplinară, fiind absolvent a două masterate, Studii Europene și Drept Comunitar, respectiv, Filosofie Moral-Politică și este posesorul unei duble licențe, filosofie și teologie. Este de asemenea doctor în filosofie și actualmente asistent universitar la Facultatea de filosofie a Universității din București.

Vă voi propune spre lectură doar un scurt fragment dintr-un articol de acum câțiva ani al domniei sale „Credință și experiment” pentru a vă prezenta un posibil punct de vedere abordat și în conferința de azi în demersul înțelegerii rolului credinței și rațiunii în lumea noastră secularizată și secularizantă: „Cea mai răspândită părere despre știință, filosofie și teologie este că știința este complet separată ca metodă de filosofie și teologie. Știința se bazează pe experiment pe când teologia și filosofia se bazează pe elucidarea unor propoziții de bază care au ca origine fie revelația, fie rațiunea. Dacă lucrurile stau așa, atunci este destul de clar că între teologie și filosofie, pe de-o parte, și știință, pe de altă, parte nu poate exista decât o sigură modalitate de comunicare și anume probarea științifică a postulatelor fundamentale ale filosofiei și teologiei. Adică demonstrația științifică a revelației și a rațiunii.

Dar chiar teologia și filosofia demonstrează fiecare la rândul ei că propozițiilor lor fundamentale sunt nedemonstrabile, sunt axiome care trebuie primite ca atare. De aici se naște o mare controversă care pare a fi insurmontabilă. Fie acceptăm teoriile științifice curente și apoi încercăm să acomodăm teologia și filosofia cu rezultatele lor dar riscăm ca pe măsură ce teoriile științifice se schimbă să

schimbăm și teologia și filosofia ca și cum revelația sau rațiunea ar depinde de ceea ce se crede la un anumit moment în istorie, fie respingem teoriile științifice ca nefiind relevante pentru teologie și filosofie și dezvoltăm un sistem complet separat, în care cele trei domenii nu comunică aproape deloc. De aici, din nefericire, rezultă faptul că în teologie metodele științifice, de încercare și eroare sau de probare a teoriei prin experiment, nu au nici un fel de relevanță.

Sunt mai multe motive pentru care această dilemă este falsă. Am să mă opresc doar asupra unuia dintre ele. Și anume faptul că teologia este un domeniu în care experiența și feedback-ul asociat practicii nu contează.

Dacă considerăm teologia doar un sistem de propoziții care au fost stabilite odată pentru totdeauna de autoritatea teologică supremă, atunci diferența este clară. Dar este acceptabilă această viziune asupra teologiei? Hristos afirmă că este Calea, Adevărul și Viața, Sfinții Părinți consideră teologia ca fiind arta practică a punerii în aplicare a Adevărului și Vieții. O asemenea viziune se centreează pe experiență și nu pe deducție. Operele ascetice ne arată constant cum „arta” mântuirii se bazează pe experiențele Părinților, care seamănă mai degrabă cu felul în care știința operează cu experimente decât seamănă cu disputele filosofilor. Esențialul acestor învățături este mereu verificarea experiențelor cu Părinții încercați, în felul în care rezultatele experimentelor științifice sunt validate de comunitatea științifică. Chiar în disputele teoretice din teologie recursul ultim era experiența Sfinților Părinți, care probaseră prin viața lor faptul că trăiau în duh și adevăr.”

Vă invităm să participați alături de noi la această conferință la care avem multe de aflat, de învățat și de înțeles. Mai ales tinerii. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 4 - 11 FEBRUARIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 4 februarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 7 februarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 9 februarie 2018	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie
Sâmbătă 10 februarie 2018	06 ⁰⁰ -11 ⁰⁰ 17 ⁰⁰ -18 ⁰⁰	Sâmbăta morților – Moșii de iarnă - Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 11 februarie 2018	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a Lăsăturii sec de carne) Utrenia, Sfânta Liturghie

SFÂNTUL IERARH PARTENIE, EPISCOPUL LAMPSACULUI, VINDECĂTORUL DE CANCER ȘI BIRUITOR AL DEMONILOR

Sfântul Ierarh Partenie,
Episcopul Lampsacului,
prăznuit de Biserica Ortodoxă
pe 7 februarie, este un mare sfânt
făcător de minuni al Bisericii Ortodoxe,
care a trăit în Grecia secolului al IV-lea d.Hr.,
în timpul domniei Sfântului
Împărat Constantin cel Mare.
A săvârșit multe și mari minuni
atât în timpul vieții sale
(a înviat trei morți, a izgonit demonii,
a vindecat cancerul și multe alte boli),
cât și astăzi, mai ales tămăduiri
din boli incurabile.

A fost fiul lui Hristofor, diaconul bisericii din Melitopole din Misia (Asia Mică). Se ocupa încă de când era tânăr cu pescuitul, iar pentru viața sa curată, Dumnezeu l-a învrednicit chiar de la vârsta de 18 ani cu darul săvârșirii minunilor. Fericitul Partenie a fost hirotonit preot de episcopul Filip din Melitopole, iar Ahile, mitropolitul Cizicului, încredințându-se de curăția vieții sale și de darul facerii de minuni, l-a sfințit episcop al orașului Lampsakos (vechea Pitiusa din Misia, Asia Mică). A săvârșit multe minuni și vindecări, a înviat din morți pe Eutihian care fusese omorât, prin uneltirea diavolului, de carul său cu boi și a adus mulți păgâni la credința în Iisus Hristos. A trecut la cele veșnice în anul 318 și a fost înmormântat în Lampsakos în biserica zidită de el.

Astăzi credincioșii îl prețuiesc în special pentru aceste minuni: vindecarea cancerului de orice fel și în orice stadiu, uneori chiar completă, și a altor boli trupești și sufletești; izbăvirea de demoni sau farmece; salvarea din primejdii, pericole și rezolvarea unor situații fără ieșire.

Parți din Sfintele Moaște ale Sf. Partenie din Lampsakos se află în Grecia: la Mănăstirea Maicii Domnului „Makrimallis” (plete lungi) de lângă localitatea Psachna din Insula Evvia cea mai mare parte a Capului Sfântului, iar Mănăstirea Sf. Ierarh Nicolae din Insula Andros păstrează o parte din mâna sa dreaptă. La noi în țară Mănăstirea Văratec păstrează la loc de cinste un fragment din moaștele sale.

Minunea prezentată în continuare

este preluată (text adaptat-n.r.) din cartea doamnei filolog Maria Meletiou-Makri: „Un sfânt din vechime viu printre noi – Sfântul Partenie din Lampsakos (Sfântul ocrotitor al bolnavilor de cancer)” (Bacău, 2008).

Doamna Katerina Țekoma, de 35 de ani, care locuiește în Kipseli, ne-a povestit despre modul în care a intrat în viața ei Sfântul Partenie și i-a făcut bine. Doamna Katerina cu soțul ei, funcționar la Ministerul Apărării Naționale, trăiau, timp de patru ani după căsătoria lor, o mare dramă: nu puteau să aibă copii. Alergau întruna pe la medici, care nu găseau nici o cauză patologică. „Sterilitate inexplicabilă” era concluzia lor, de aceea cauza problemei lor o puneau pe seama stresului, pe care sarcina îndelung așteptată a creat-o cuplului.

Pe măsură ce trecea timpul, ei erau tot mai disperați și începură să recurgă la toate mijloacele de care dispune știința secolului nostru în acest domeniu. Însă, pentru că amândoi sunt oameni credincioși, în toți acești ani nu cerură ajutor numai de la medici, ci și de la Dumnezeu și sfinții Lui. Alergau mereu la mănăstiri și biserici și îi rugau pe sfinți și mai presus de orice pe Maica Domnului, ca mamă ce este, să i se facă milă de ei. Timp de patru ani nu obținură nimic, cu toate eforturile lor pline de nerăbdare și cu toate rugăciunile lor. Katerina a obosit să mai alerge pe la medici și să încerce fiecare metodă

nouă care i se propunea ca să facă copil; așa că s-a hotărât să oprească toate acestea și să lase totul în mâinile lui Dumnezeu, pe Care Îl rugau tot mai mult.

Trecură cinci luni, până când prietena ei, Dimitra, o fată care a crescut la Fundația Lyrios, iar acum este căsătorită cu copii, îi vorbi de Sfântul Partenie, un sfânt cu totul necunoscut pentru ea. Într-o zi, pe 14 februarie 1999, în zi de duminică și la o săptămână după prăznuirea zilei de pomenire a sfântului, o conduse la Fundația Lyrios. Acolo ajunsese disperată și dezamăgită. Împreună cu soțul ei și cu Dimitra, spuseră problema lor părintelui Emmanuil Makri, care, după ce-i ascultă, le propuse să facă o rugăciune și să-l roage cu toții pe Sfântul Partenie.

Au urcat la bisericuța lui și au făcut rugăciune, rugându-l fierbinte să-i miluiască, pentru că speranțele lor ca să se împlinească marea lor dorință se micșorau întruna. Luând sfârșit rugăciunea, părintele Emmanuil le-a dat câteva sfaturi: le-a spus să se spovedească, să aibă credință, iar Dumnezeu o să-i ajute. Când coborâră la Fundație, i-a mângâiat cu știrea că sfântul trebuie să fi auzit rugăciunea lor, întrucât a dat semn în timpul rugăciunii lor: candela care se află în fața mării sale icoane, s-a mișcat într-un fel deosebit, pe toată durata Paraclisului. Acest amănunt nimeni altul nu l-a băgat în seamă.

Cu adevărat, în ajun de 25 martie, primind rezultatul testului de sarcină pe care l-a făcut la îndemnul medicului (ea însăși nici nu a vrut să-l mai facă, pentru că era disperată să facă teste care ieșeau toate negative), constată că rămăsese însărcinată în intervalul de la 14 februarie, când făcuse Paraclisul Sfântului, până la 4 martie. Bucuria lor a fost de nedescris. Sfântul, pe care nu-l cunoscuseră până atunci, le-a dăruit copilul pe care l-au așteptat timp de cinci ani. Astfel, în noiembrie 1999 Katerina a adus pe lume un băiețel sănătos, iar acum ține fericită în brațe marele dar al sfântului, marele dar al lui Dumnezeu și Îl preamărește pe Dumnezeu și pe Sfântul Partenie, care i-a binecuvântat familia, rugându-l, dacă este voia lui Dumnezeu, să-i trimită și alți copii. ❖